

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců JUDr. Michala Jantoše a JUDr. Markéty Fialové ve věci

žalobkyně: L. V., narozena X
bytem X

proti
žalovanému: Krajský úřad Zlínského kraje
sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

za účasti: J. J.
bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2020, č. j. KUZL 78972/2020, ve věci odstranění stavby,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení shora označeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Rožnov pod Radhoštěm (dále jen „stavební úřad“) ze dne 21. 8. 2020, č. j. MěÚ-RpR/77829/2020. Uvedeným rozhodnutím stavební úřad podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), nařídil odstranění stavby „*voliéra*“,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

V.“ na pozemku parc. č. X v k. ú. V. (dále jen „voliéra“) a stanovil podmínky pro odstranění stavby.

2. Žalobkyně namítala, že již v roce 2017 bylo vedeno řízení ve věci nařízení odstranění stavby „*Kůlna s přístavěnou voliérou*“, v němž bylo pravomocně rozhodnuto tak, že se odstranění stavby nenařizuje. Toto rozhodnutí je závazné a není možné jej měnit kromě využití obnovy řízení. Dále namítala, že stavební úřad zmatečně použil k důkazu protokol o prohlídce na místě z roku 2011. Žalobkyně postavila voliéru v roce 2013, a jelikož tato drobná stavba splňovala odstupy od oplocení, žádné povolení nebylo třeba. V době provedení stavby žalobkyně v dobré víře považovala za hranice pozemku jeho oplocení, od kterého je stavba vzdálena více než 2 m, skutečný průběh hranic jí znám nebyl. Dále žalobkyně namítala, že již řízení z roku 2017 bylo nicotné. Jednalo se o stavbu neoprávněnou (zasahující do dvou sousedních pozemků), nikoliv nepovolenou, a tudíž měl pravomoc věc řešit pouze příslušný soud dle občanského zákoníku, nikoli stavební úřad. Závěrem žalobkyně označila za zákeřnou tříměsíční lhůtu pro odstranění.
3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Zdůraznil, že odstraňovací řízení v roce 2017 se voliéry i přes nevhodné označení jeho předmětu netýkalo a tato v něm nebyla posuzována, což muselo být žalobkyni zřejmé. Podnět k prohlášení nicotnosti stavebního úřadu o nenařízení odstranění stavby „*kůlna s přístavěnou voliérou*“ pro věcnou nepříslušnost stavebního úřadu neshledal.
4. V replice žalobkyně vytkla žalovanému, že se snaží zmatečně a spekulativně zakrýt svá závažná pochybení, jichž se dopustil v řízení v roce 2017, které je nedílnou součástí nyní projednávané žaloby. Dále rozvíjela úvahy týkající se vydržení pozemků.
5. Osoba zúčastněná na řízení, vlastnice sousedního pozemku, navrhovala, aby krajský soud podané žalobě vyhověl, neboť má zato, že celá stavba žalobkyně představuje jeden nedělitelný objekt, který naprosto neodpovídá povolení z roku 1993. Stavba by měla být jako celek označena jako „černá“ a mělo by být nařízeno její odstranění.
6. Podáním ze dne 4. 10. 2021 žalobkyně žádala krajský soud o přednostní projednání žaloby z důvodu, že dne 3. 10. 2021 uspěla v prodeji mj. i pozemku, na němž se nachází předmětná voliéra. Dále uvedla, že právní jednání obsahující převod vlastnického práva k domu a souvisejícím pozemkům na nového vlastníka by se mělo uskutečnit do poloviny prosince 2021. K přednostnímu projednání věci ale nebyly splněny podmínky.
7. Podle § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), *kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.*
8. Judikatura Nejvyššího správního soudu vychází z premisy, že aktivně věcně legitimována k podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu podle citovaného § 65 a násl. s. ř. s. je pouze osoba, která je nositelem subjektivního hmotného práva, do něhož mělo být správním rozhodnutím zasazeno. Upíná-li se přitom napadené rozhodnutí „*k předmětu vlastnictví žalobce (rozhodnutí in rem), nikoli přímo a výlučně k jeho osobě (rozhodnutí in personam), pak s pozbytím vlastnictví přestává být původní vlastník nositelem i těch práv a povinností spojených s předmětem vlastnictví, která vyplývají ze správního rozhodnutí, a tato*

práva a povinnosti přecházejí na nového vlastníka. Je to právě nový vlastník, do jehož vlastnických práv k nabyté věci nadále zasahuje veřejnoprávní regulace představovaná účinky správního rozhodnutí“ (viz rozsudek ze dne 29. 10. 2019, č. j. 3 As 198/2017-51). V případě rozhodnutí *in rem* tedy nelze aktivní věcnou legitimaci oddělit od vlastnického práva (srov. také usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, č. 534/2005 Sb. NSS). Zjednodušeně řečeno, podmínkou úspěchu žaloby proti správnímu rozhodnutí je i to, že jím vyvolané dotčení na právech jeho adresáta trvá.

9. V nyní posuzované věci bylo nařízeno vlastníkov, aby odstranil svou nepovolenou stavbu. Byť je toto rozhodnutí adresováno konkrétní osobě (žalobkyni), jím uložená povinnost (odstranit stavbu) je nařizována vlastníkov stavby. Není tak pochyb o tom, že se jedná o rozhodnutí *in rem*.
10. S ohledem na skutečnosti sdělené samotnou žalobkyní se proto krajský soud zabýval tím, zda žalobkyně má právo k nemovitosti, jejíž odstranění bylo nařízeno, v průběhu řízení před krajským soudem převedla na jinou osobu. Nahlédnutím do katastru nemovitostí pak zjistil, že vlastníci pozemku parc. č. X v k. ú. V., na němž se nachází předmětná voliera, je Bc. L. H., nikoli žalobkyně.
11. Za tohoto stavu bylo pojmově vyloučeno poskytnout žalobkyni požadovanou soudní ochranu. Té by se mohla dovolávat pouze osoba, která předmětnou nemovitost nabyla do svého vlastnictví, tj. Bc. H. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl například v rozsudku ze dne 12. 8. 2010, č. j. 7 As 9/2010-255, č. 2377/2011 Sb. NSS, v těchto případech je soud povinen žalobce na ztrátu jeho aktivní věcné legitimace upozornit a poučit ho o možnosti podat návrh na připuštění vstupu jiného subjektu do jeho procesního postavení ve smyslu přiměřeného použití § 107a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů. Pokud by žalobkyně takový návrh podala, mohl by soud na straně žalobkyně pokračovat v řízení s novou nabyvatelkou předmětné nemovitosti, pokud by tato souhlasila.
12. Usnesením ze dne 22. 9. 2022, č. j. 60 A 4/2021-104, proto krajský soud poučil žalobkyni o možnosti navrhnout, aby na místo žalobkyně vstoupil do řízení účastník, na něhož byla převedena nebo přešla práva nebo povinnosti, o které v řízení jde, a to ve lhůtě 14 dnů od doručení tohoto usnesení. Jelikož ze sdělení pošty ze září 2022 soud zjistil, že se žalobkyně v průběhu soudního řízení odstěhovala z adresy, kterou označila v žalobě, a novou adresu pro doručování soudu nesdělila, zjistil z informačního systému základních registrů, že její novou adresou pobytu je sídlo ohlašovny – V. 203, kde však není umožněno zanechat výzvu k vyzvednutí zásilky. Usnesení bylo proto žalobkyni doručeno vyvěšením na úřední desce soudu dne 23. 10. 2022. Žalobkyně však na něj ke dni vyhlášení rozsudku nereagovala a možnosti navrhnout, aby do jejích práv vstoupila Bc. Hermanová, nevyužila.
13. U jednání soudu osoba zúčastněná na řízení namítla, že jí nová vlastnice pozemku, Bc. H., sdělila, že voliera nebyla uvedena v kupní smlouvě na pozemek a nebyla tak předmětem převodu. K této námitce ale krajský soud uvádí, že v souladu s § 506 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, je stavba součástí pozemku, a proto i v případě, že voliera nebyla výslovně v kupní smlouvě uvedena, je jejím současným vlastníkem nabyvatel pozemku, neboť vlastnické právo k součásti pozemku je automaticky převedeno současně s vlastnickým právem k pozemku samotnému.

14. Lze tedy shrnout, že žalobkyně již není nositelkou subjektivních práv, do nichž by napadené správní rozhodnutí nadále zasahovalo, přičemž do jejích práv nevstoupil v průběhu řízení zákonem předvídaným způsobem nabyvatel těchto práv. Ztratila-li žalobkyně v důsledku převodu svého vlastnického práva k dotčeným nemovitostem aktivní žalobní legitimaci, nezbylo soudu než žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítnout (výrok I).
15. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyla procesně úspěšná. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly (výrok II). Osobě zúčastněné na řízení nebyla soudem uložena žádná povinnost, proto jí náhrada nákladů řízení dle § 60 odst. 5 s. ř. s. rovněž nepřísluší (výrok III).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 13. prosince 2022

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu